

odcestoval, Doručení obsílky k odvolacímu líčení obžalovanému buď do vlastních rukou, nebo způsobem náhradním do rukou zletilého člena jeho domácnosti po rozumu §u 80 tr. ř. ve spisech vůbec vykázano není. Naproti tomu bylo předvolání obhájci L-ové doručeno včas. K odvolacímu přelíčení dostavila se obžalovaná L-ová a její obhájce Dr. Jakub R., který zároveň převzal zastupování Maxe B-y a uvedl, že plnou moc dodá do tří dnů. Obžalovaný B. se k odvolacímu přelíčení nedostavil a Dr. R. jeho plné moci vůbec, ani dodatečně nepředložil. Po provedeném jednání proti oběma obžalovaným byl vynesena rozsudek z 23. ledna 1924, jímž odvolání veřejného obžalobce bylo vyhověno a napadený osvobozující rozsudek byl změněn v ten smysl, že obžalování Amalie L-ová a Max B. byli uznáni vinnými, a to ona svrchu uvedeným přestupkem předražování, Max B. pak přestupkem spoluviny na tomto trestném činu. Jak ze spisů odvolacího soudu lichevního při zemském trestním soudu v Brně plyne a jak již shora uvedeno, stal se pokus, doručiti obžalovanému B-ovi obsílku k odvolacímu líčení dle záznamu doručujícího soudního zřízence ze dne 22. ledna 1924 a to marně a není ve spisech dokladu o tom, že soudní zřízenec učinil pokus, doručiti obsílku manželce obžalovaného, nebo jinému členu domácnosti ve smyslu §u 80 tr. ř. Z toho plyne, že byl porušen zákon v ustanovení §§ů 80, 471 odstavec prvý a druhý tr. ř., který výslovně stanoví, že k odvolacímu přelíčení jest předvolati obžalovaného a to tak, aby měl nejméně tři dny ke přípravě své obhajoby, a že, kdyby adresát nebyl doma zastížen, má býti předvolání předáno dospělému členu domácnosti. Odvolací soud jednal, ač obžalovanému B-ovi obsílka nebyla doručena, jedině z toho důvodu, jelikož obhájce spoluobžalované Amalie L-ové, Dr. Jakub R. prohlásil, že přejímá i obhajobu obžalovaného B-y a plnou moc do tří dnů předloží. Jelikož však plné moci dodatečně nepředložil a obsílka k odvolacímu přelíčení obžalovanému Maxu B-ovi vůbec doručena nebyla, nelze za to míti, že tento obžalovaný ve smyslu §u 471 tr. ř. byl řádně a včas předvolán.

Čís. 1685.

§ 45 min. nař. čís. 81 ř. zák. z roku 1910 nevyčerpává všechny případy opatrnosti, nutné k zamezení nehody.

Jízda automobilem neděje se vždy za obzvláště nebezpečných okolností (§§y 85 c), 337 tr. zák.).

Rozh. ze dne 30. června 1924, Zm I 110/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 12. ledna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 337 tr. zák., zrušil však dle §u 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu a uznal obžalovaného vinným přestupkem §u 335 tr. zák.

Důvody:

Stížnost obrací se proti názoru soudu, že obžalovaný měl, spatřiv na vzdálenost k zastavení zcela postačující, před sebou na silnici dítě,

dle §u 45 min. nař. čís. 81 ř. zák. z roku 1910 buďto zastaviti, nebo pomalu v dostatečně velkém oblouku dítě minouti tak, aby auto v každém okamžiku mohl zastaviti. Pro posléz uvedené opatření není prý podkladu v §u 45 cit. min. nař., tím však, že rozsudek na ně poukazuje, sám nepřímou uznává, že tu nebylo nutnosti, auto zastaviti. Než sluší poukázati na to, že § 45 min. nař. nevyčerpává všechny opatření, jichž sluší použití, by se předešlo úrazu při řízení automobilu, a že vedle něho v platnosti zůstává všeobecný předpis §u 335 tr. zák., jenž ohrožuje trestem nejen každé opomenutí, o němž pachatel dle zvlášť vyhlášených předpisů, nýbrž i takové, o němž již dle přirozených jeho následků, které každý snadno poznati může, nebo podle svého povolání nebo vůbec zvláštních svých poměrů seznati může, že jest životu, zdraví nebo bezpečnosti těla nebezpečné. Zmateční stížnost sama připouští, že opatření, soudem naznačené, třebaže není předepsáno ministerským nařízením, jest někdy nejlepší cestou k zamezení nehody. A připustil-li rozsudek, že by v projednávaném případě i toto opatření bylo snad k zamezení úrazu postačilo, nevyslovil tím naprosto, že zastavení automobilu, jak na ně poukazuje § 45 min. nař. nebylo nutné, zejména, když právě obžalovaný in eventum odporučeného opatření vůbec neučinil. V případě tom nastala nutnost, na níž poukazuje § 45 min. nař., dle něhož se obžalovaný doznane nezachoval. Okolnost, že celkem nejel s velkou rychlostí a že se snažil dítěti se vyhnouti, nemůže odpovědnost jeho vyloučiti, nýbrž toliko vinu jeho zmírniti, když nehoda skutečně nastala. Není pochyby, že v tomto případě i nedostatečný dozor nad dítětem, ba i náhoda nehodu spoluzavinila. Než okolnosti ty nevylučují ani trestní odpovědnosti pachatelovy, jenž sám náležitě opatření postačitelnou měrou nepoužil, ani příčinného vztahu mezi zaviněným jednáním a nastalým výsledkem. Bylo proto zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Při přezkoumávání rozsudku shledal však nejvyšší jako zrušovací soud, že ve směru stížností neuplatňovaném bylo v neprospěch obžalovaného použito nesprávně trestního zákona, pokud nalézací soud na základě rozsudkových zjištění podřadil trestný čin obžalovaného pod ustanovení §u 337 tr. zák. Rozsudek neuvádí v důvodech, proč čin obžalovaného podřaduje pod ustanovení §u 337 tr. zák., maje patrně za to, že pouhá skutečnost, že úraz zaviněn byl automobilem, odůvodňuje podřadění trestného skutku pod § 337 tr. zák. Jest nepochybné, že automobily nelze řaditi mezi předměty, vypočtené jmenovitě v §u 85 písm. c) tr. zák.; tomuto pojetí brání ustanovení článku IV. uvozovacího zákona k trestnímu zákonu, jimž obdobné používání předpisů trestního zákona je zapovězeno, ve spojení se skutečností, že automobily nejsou v §u 85 písm. c) tr. zák. uvedeny. Lze však podřaditi zaviněný úraz pod ustanovení §u 337 tr. zák. tehdy, byl-li přivoděn za okolností zvláště nebezpečných. Dlužno ovšem připustiti, že při automobilech již pro jejich strojovou konstrukci, hnací sílu, vyvinutelnou rychlost, tíhu, setrvačnost v pohybu a pod. ono nebezpečí pravidelně může býti přivoděno, leč s druhé strany konkrétní okolnosti mohou v jednotlivém případě toto pravidelné nebezpečí paralyzovati, zejména, pohybovalo-li se auto tak mírnou rychlostí, že se rovnalo v pohybu jen obyčejnému povozu, a mohlo-li proto svůj pohyb na ráz zastaviti. Nalézací soud, poukazuje

zejména k seznání svědků, že obžalovaný před úrazem stále a stále zmírňoval rychlost, výslovně zjistil, že obžalovaný jel mírnou rychlostí, jež by byla umožnila, by obžalovaný, spatřiv před sebou dítě na sinici, automobil včas zastavil, kdyby byl, používaje povinné opatrnosti, tak učinil a neomezil se na pouhé dávání výstražných znamení a zmírnění rychlosti. Z toho plyne, že nalézací soud na základě zjištění, jež učinil, neprávem dospěl k závěru, že jednání (opomenutí), obžalovanému dle §u 335 tr. zák. přičitatelné, stalo se za obzvláště nebezpečných okolností v §u 85 písm. c) tr. zák. uvedených, a že rozsudek soudu prvé stolice, pokud jím trestný čin obžalovaného byl kvalifikován dle §u 337 tr. zák. a nikoliv toliko podle §u 335 tr. zák., jest právně pochybeným a dle čís. 10 §u 281 tr. ř. zmatečným. Bylo jej proto dle prvního odstavce §u 290 tr. ř. zrušiti a dále po rozumu §u 288 čís. 3. tr. ř. uznati ve věci samé.

Čís. 1686.

Porušení předpisu §u 260 čís. 1 tr. ř. nelze vytýkati zmatkem čís. 3 §u 281 tr. ř., je-li přes to skutek v rozsudku tak individualisován, že opětné stíhání pro týž čin dlužno pokládati za vyloučeno.

Skutková podstata zločinu §u 212 tr. zák. nečiní povinnost, překaziti zločin, závislou na tom, zda úmysl zločince, jemuž nadržováno, se projevuje v jednání od dokonání více nebo méně vzdáleném, nýbrž vyžaduje pouze, by pachatel si byl vědom, že má býti spáchán zločin.

K pojmu »ze zlomyslnosti« stačí zlý úmysl ve smyslu §u 1 tr. zák.

Pod opomenutí, zločin překaziti spadá též opomenutí jeho oznámení. § 212 tr. zák. nevyžaduje, by použitím toho kterého zabraňovacího prostředku zločin skutečně byl překažen.

Dle §u 213 tr. zák. jest rozhodnou objektivní trestnost činu, jež překaziti bylo opomenuto, nikoliv trestnost pachatelova.

(Rozh. ze dne 30. června 1924, Zm I 132/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 19. prosince 1923, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem nadržování zločinu podle §u 212 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti obžalovaných napadají výrok, jímž byli uznáni vinnými zločinem podle §u 212 tr. zák., spáchaným tím, že koncem roku 1922 v N., zvěděvše o úmyslu Josefa Šoupala spáchatí proti ministru financí Dru Rašínovi útok na život, ze zlomyslnosti opomenuli překaziti zločin ten, dne 5. ledna 1923 Josefem Šoupalem skutečně spáchaný, aniž by vydali v nebezpečenství sebe, své příslušníky, nebo ty, jež jsou pod jich zákonnou ochranou, důvody zmatečnosti dle §u 281 čís. 5, 9 a) 10 a věcně též 3 a 11. tr. ř. Avšak neprávem. Zmatek čís. 10, jež uplatňuje jen zmateční stížnost Rudolfa N-a, proveden vůbec nebyl, neboť stížnost neuvádí, pod kterou mírnější normu trestního zá-